

VETE SEISUND JA KASUTAMINE PÕLVAMAAL

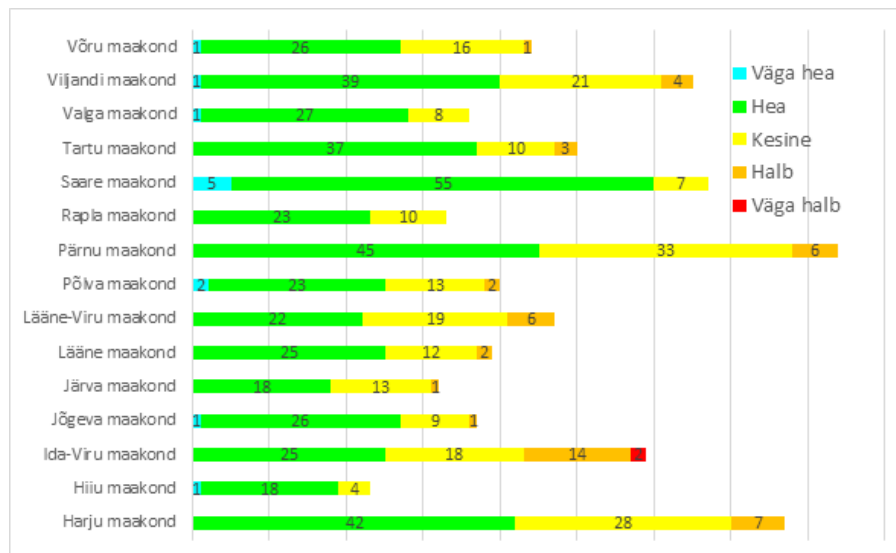
22. märtsil tähistatakse rahvusvahelist veepäeva. Vee kui loodusvaru säästlik kasutamine ja eluks kõlbliku keskkonna säilitamine puudutab meist igapäev. Artiklis antakse lühiülevaade Põlvamaa vete seisundist ja kasutamisest, selgitades veidi ka veekogude seisundi hindamise põhimõtteid.

Pinnaveekogumite hindamisest

Veekogumite hea seisundi tagamiseks koostatakse veemajanduskavasid, milles lähtutakse veekogumi mõistest. Alljärgnevas käsitletakse vee seisundit veekogumite võtmes.

Pinnaveekogum on veemajanduse tinglik vee seisundi hindamise üksus, milleks on selgelt eristuv ja oluline osa pinnaveest nagu nt järv, veehoidla, jõgi, oja, rannikumere osa. Veekogumi ökoloogilist seisundit hinnatakse viies kvaliteediklassis sõltuvalt inimõjust (väga hea, hea, kesine, halb, väga halb), vee füüsikalise-keemiliste, hüdro-morfoloogiliste ja bioloogiliste (suurtaimed, põhjataimestik, põhjaloomastik, kalastik, saasteained) näitajate põhjal. Keemilise seisundi puhul hinnatakse kahes kvaliteediklassis (hea, halb) ohtlike ainete sisaldust veekogumis. Pinnaveekogumi seisund antakse halvima ökoloogilise ja keemilise seisundi koondhinnanguna. Veekogumite seisund näitab, kas rakendatud veekaitsemeetmed on olnud küllalt tulemuslikud.

Eestis on moodustatud 750 pinnaveekogumit (16 rannikumere veekogumit, 89 järvekogumit, 645 jõekogumit). Aastal 2013 oli 62% neist vähemalt heas seisundis. Peamised seisundi halvendajad on inimtegevuse tulemusena taimetoitainetega rikastumine (eutrofeerumine), veekogude paisutamine, mis takistab kalade liikumist ja maaparandus. Ohtlikud ained on probleem vaid üksikutes veekogumites.

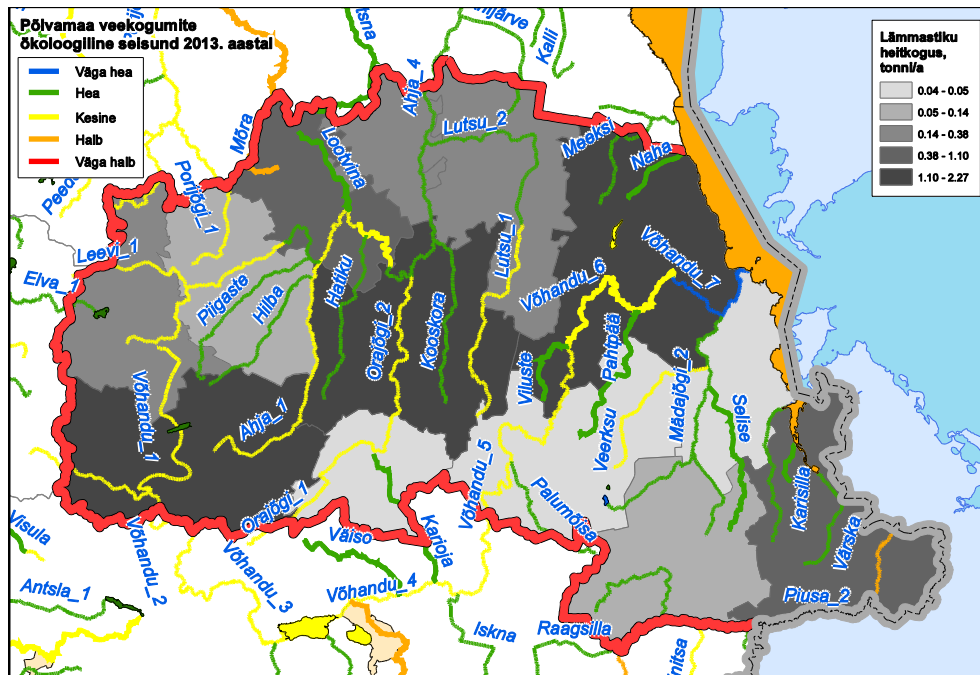

Joonis 1. Jõe- ja järvekogumite koondseisund 2013. aastal maakondades

Ülevaade Põlvamaa veekogumitest

Põlva maakonnas on 40 jõe- ja järvekogumit, millest on 2 väga heas, 23 heas, 13 kesises ja 2 halvast seisundis. Väga heas seisundis on Võhandu jõe seitmes kogum ja Nohipalo Mustjärv.

Kesist seisundit põhjustab jõekogumitel väga suuresti just paisutamine. Halvas seisundis on Piusa jõe teine kogum, milles on probleeme kalastiku kõrval ka saasteainetega vees. Järvekogumitest on kesises seisundis Meelva ning halvas Pihkva järv – mõlemad toitainete rohkuse tõttu.

Joonis 2. Põlvamaa veekogumite ökoloogiline seisund 2013. a ning reoveepuhastitest vette juhitud lämmastikukoormus valdade kaupa

Põhjavee seisundist

Analoogselt pinnaveekogumitega on Eestis ka põhjaveekihid jagatud 39 põhjaveekogumiks, millest 2014. a. seisuga on 31 heas ja 8 halvas seisundis (põlevkivalad Ida-Virumaal, intensiivse põllumajandustegevuse piirkonnad, ülemised põhjaveekogumid reostustundlikel aladel).

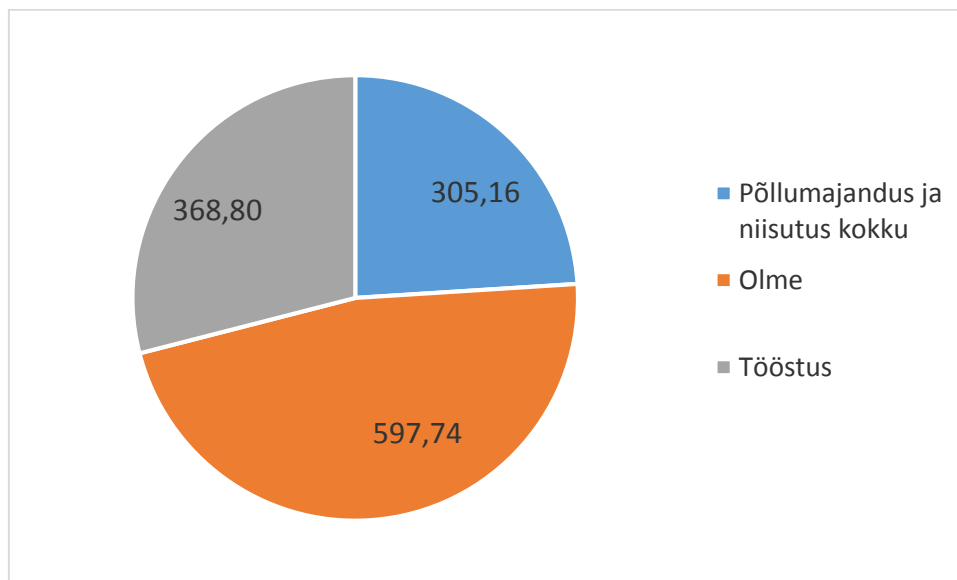
Põlva maakonda jääb 3 üksteise kohal lasuvat heas seisundis põhjaveekogumit. Paksu pinnakatte tõttu on sügavamad põhjaveekogumid maapinnalt tuleva reostuse eest hästi kaitstud, seega on reostusprobleeme Põlvamaal vähem võrreldes põhjapoolsemate maakondadega, kus põhjavee looduslik kaitstud on nõrgem või puudub. Sageli on puurkaevude vesi joogiveenormist kõrgema raua sisaldusega, kuid see on looduslikku päritolu ega ole inimõjust põhjustatud.

Põlvamaa reostuskoormus

2013. aastal oli Põlvamaal 36 reoveepuhastit, millede heitvee väljalaskudest oli nõuetele vastavaid 31. Põlvamaa suurim reostuskoormuse tekitaja lämmastiku kui ka fosfori osas oli Põlva linn. Viimase kümne aastaga on Põlvamaa reostuskoormus lämmastiku osas vähenenud 25% ning fosfori osas 65%.

Veekasutus Põlvamaal

Veekasutuse tugevaks mõjutajaks on alates 90ndate algusest olnud veeteenuse hind, mis on viimase kaheksa aasta jooksul olnud ettevõtetele keskmiselt 20 senti kallim kui elanikkonna olmevee hind. Statistikaameti andmeil oli Eestis 2013. aastal leibkonnaliikme keskmine netosissetulek kuus 508,1 eurot, millest kulus vee- ja kanalisatsiooniteenustele 1,6 %. Viimase kümne aasta jooksul on Põlvamaal põllumajandusliku vee tarbimine suurenenud 83%, olmevee tarbimine vähenenud 2% ning tööstuse veekasutus vähenenud 34%.

Joonis 3. Veekasutus Põlvamaal 2013. aasta andmetel, tuh m³/a

Rannikumere seisundist

Rannikuveekogumite ökoloogilist seisundit hinnatakse kolme kvaliteedielemendi (fütoplanktoni, põhjaloomastiku, põhjataimestiku) ja neid toetavate veekvaliteedi näitajate järgi.

Heas ja väga heas seisundis rannikuveekogumeid Eestis ei ole. Kesises seisundis on kümme, halvas viis ja ainsana on väga halvas Haapsalu rannikuveekogum.

Eesti rannikumere üldist kesist seisundit põhjustab Eesti territooriumilt, aga ka naaberriikidest pärinev toitainete koormus, samuti aastakümnete jooksul Läänemerre akumulunud reostus, mille tõttu on kogu Läänemeri tugevasti eutrofeerunud. Elavhõbedale on Euroopa Liidus kehtestatud suhteliselt madal keskkonnakvaliteedi standard, mille alusel meie rannikuvee keemiline seisund tuleb hinnata halvaks, kuid ohtlike ainete kontsentratsioon räimes ja ahvenas ei ületa siiski Euroopa Liidu poolt toiduohutusele kehtestatud tasemeid ning seetõttu ei kujuta kalad ohtu neid tarbivate inimeste tervisele.

Eesti vete seisund on üldjoontes hea. Seisundit ohustab jätkuvalt inimtegevus, peamiselt veerežiimi muutused (paisutamine), punktkoormus ning hajukoormusallikad (põllumajandus).

Eesti peab aga endiselt vähendama veekogudesse jõudvaid lämmastiku ja fosfori koguseid, sest see võimaldab ka Läänemere seisukorda parandada.

Puhas vesi hoiab elu!

Lisainfo: www.keskkonnaagentuur.ee